

затекълъ въ замъка при стареца и радостно извикалъ:

— Открихъ тайната! Статуята, която е отлаво, е яла медъ!

Като казалъ това, отведнажъ се разнесълъ страшенъ гръмъ, спусналъ се гжстъ облакъ и земята се залюлѣла. Въмѣсто предишниятъ старецъ, предъ Конрада стоелъ могъщъ царь съ златна корона на главата си и съ жезълъ въ ржка. Дълга синя мантия съ сребърни звезди падала отъ широкитѣ му плещи, а хубавото му мъжествено лице свѣтѣло отъ неизказана радостъ.

— Скъпи, княже, — казалъ той, — благодаря ти! Ти освободи мене, дъщеря ми и моята страна отъ страшна магия. Чуй — да ти разкажа, какво се случи преди петстотинъ години. Както виждашъ, азъ съмъ царь. Първата ми жена умрѣ, следъ като бѣ родила любимата ми дъщеря, хубавицата Луиза. Подданниците ми ме замолиха да си взема нова царица. Азъ склонихъ на молбитѣ имъ и се оженихъ за една хубавица — княгиня. Отначало живѣехъ съ нея щастливо, но скоро забелязахъ, че била магьосница. Веднѣжъ влѣзохъ неочаквано въ стаята ѝ. Заварихъ я, че приготвя съ магии отрова. Прозорцитѣ бѣха затворени, тя стоеше предъ мангала, бъркаше съ голѣма лъжица въ едно котле и постоянно вадѣше отъ него малки отровни змии. Презъ цепнатинитѣ на пода змиитѣ влизаха въ земята — за да пакостятъ на хората и да ги умъртвяватъ. Не можахъ да сдържа гнѣва си, извадихъ меча и ударихъ съ него магьосницата. Но преди да издъхне, тя ми отмъсти. Прокле и мене и царството ми. Земята потрепера отъ ужасни гърмотевиди, дъщеря ми, столицата ми и цѣлото ми царство заспаха дълбокъ сънъ. А азъ се превърнахъ на бѣлобродъ старецъ. И за да се разтури магията, трѣбваше да се намѣри нѣкой, който да изпълни тритѣ нѣща, които ти, князь Конраде, тѣй щастливо завърши.

Тѣ се изкачили на кулата и Конрадъ видѣлъ голѣмъ оживенъ градъ. По хубавитѣ улици шумѣлъ веселъ хиляденъ народъ, скачали конници и преминавали карети. А задъ града се простирала цвѣтеща плодородна страна.

— Да се върнемъ въ замъка, — казалъ царьтъ и повелъ Конрада презъ редица великолепни зали въ една отдалечена стая.

Тамъ спала на златно легло дълбокъ сънъ млада девойка съ неописуема хубостъ.

— Тя е княгиня Луиза, моята дъщеря, — казалъ царьтъ. — Ако я харесвашъ, тя ще стане твоя жена. Хвани я за ржце и я събуди.

Конрадъ я повикалъ на име, княгинята отворила очи и продумала:

— Боже, колко много съмъ спала! Но какво се е случило?

Царьтъ съ радостни сълзи пригърналъ дъщеря си и казалъ:

— Вижъ, Луизо, това е твоятъ спасителъ. Той избави отъ лошата магия насъ и цѣлото ни царство. Дай му ржката си, той ще бжде твой мъжъ и ще царува надъ нашата страна.

Княгинята подаде ржка на щастливия Конрадъ и заедно съ тѣхъ отишла въ приемната зала. Тамъ се били сбрави всички боляри и рицари, начело съ оживѣлитѣ братя на Конрада, и младиятъ князь се вѣнчалъ съ княгиня Луиза.

Три месеца прекарала братята въ царския замъкъ. Сетне младиятъ царь и царицата, придружени отъ братята и отъ многобройна свита, потеглили за родния градъ на Конрада.

Когато стариятъ царь видѣлъ синовецѣ си здрави и читави, той се тѣй зарадвалъ и развеселилъ, че преживѣлъ още много години здравъ и бодъръ.

Следъ една година Конрадъ съ Луиза се върнали въ царството си и царували дълго и щастливо.

Когато стариятъ царь умрѣлъ, Леополдъ и Робертъ си раздѣлили царството.

Прев. Ст. Мокревъ.

КАРТИНИ ВЪ ТАЯ КНИЖКА

Презъ лѣтото
картина
отъ

Карлъ фонъ Бергенъ
(въ началото)

Всрѣдъ лѣто е. Нивята сж пожълѣли. Между класоветѣ стърчатъ едри макове — червени като пламъкъ. Една жена е тръгнала съ момчето си на работа по полето; тя е нарамила гребло, а въ другата си ржка носи плетена торба съ храна. Момчето ѝ я чака на мостчето, кждето сж насѣдали съседскитѣ деца да си миятъ нозетѣ и да се плискатъ въ рѣчкката. Всички тѣ се смѣятъ. Момчето посрѣща съ усмивка майка си, разперило ржце, друго маха съ ржка на момченцето, съ което е свикнало да си играе, а останалитѣ три се смѣятъ: приятно имъ е въ студената вода, когато пече слънцето. Едри цвѣтя сж надвиснали надъ ржката. И засмѣнитѣ деца приличатъ на цвѣтя.